

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 27-A DUPĂ RUSALII

Tămăduirea femeii gârbove

†) SF. IER. NICOLAE,
ARHIEPISCOPUL MIRELOR LICHIEI

De asemenea, Biserica nu a uitat faptele de binefacere făcute de Sfântul Ierarh Nicolae prin care peste veacuri ne arată că milostenia ne face nemuritori așa cum spune dumnezeiasca Scriptură: „Împărțit-a, dat-a săracilor, pomenirea lui rămâne în veac.”

N-am uitat nici grija față de obștea pe care a condus-o, când din pușinul său a contribuit la căsătoria celor trei surori, pe care le-a dotat ca un părinte cu tot ceea ce este necesar pentru căsătorie. Prin aceasta ne-a arătat cât de importantă este căsătoria, cât de mult trebuie să prețuim această instituție sfântă întemeiată de Dumnezeu Tatăl în Rai.

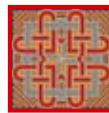
Sfântul Nicolae ne-a învățăm cum să păstoriim turma lui Dumnezeu cu dragoste și blândețe și, mai ales pentru veacurile de astăzi, a predicat ca un apostol, vorbindu-ne despre înfrânare, opusul desfrânării în care ne scaldăm în fel și chip. Drept urmare pomenirea dreptului se face cu laude, iar noi, cei care i-am simțit mila și ajutorul, nu putem trece cu vederea nenumăratele binefaceri pe care le-a revărsat în biserica noastră, căci îl avem ca ocrotitor. De aceea, cu un număr mare de credincioși am călătorit la Bari să ne închinăm la mormântul lui, și nu conținem să-i citim acatistul în biserică.

Nu pot trece cu vederea felul în care în chip minunat au sosit la noi moaștele Sfântului Nicolae pe care într-o raclă anume pregătită le-am pus spre închinare. Pe această cale aduc mulțumire credincioșilor noștri care cu discreție ne-au donat această raclă, în care se păstrează moaștele Sfântului Nicolae spre cinstire până la sfârșitul veacurilor. Tot în această raclă vom adăuga pe viitor moaștele Sfinților Apostoli Petru, Pavel și Andrei. ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL IERARH NICOLAE, APĂRĂTOR AL ORTODOXIEI

Au trecut atâtea veacuri și Biserica n-a uitat faptele minunate ale Sfântului Ierarh Nicolae, și nici participarea sa la Sinodul din Niceea din anul 325, unde a avut o contribuție remarcabilă în alcătuirea Crezului pe care îl rostim în fiecare Duminică.

Pentru noi toți, Sfântul Nicolae este sfântul bun și blând, generos și milostiv. Iar pentru copii este „Moșul” care aduce în noaptea de 5 spre 6 decembrie daruri, lăsându-le în ghetuțe.

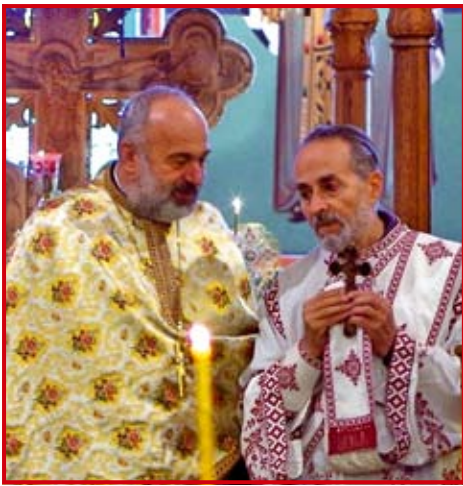
Știm că s-a născut pe la anul 270 în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei, fiind singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona. Se spune că a rămas de timpuriu orfan de ambii părinți. Iar într-una din zile, cuprins de milă pentru săracii și nevoiașii ținutului în care locuia, i-a strâns în fața casei sale și le-a dăruit toate bogățiile moștenite, socotite de el deșertăciuni, și l-a urmat pe Domnul Iisus Hristos.

Prin grija unui unchi al său, episcop al locului va primi o temeinică educație, și la vremea rânduită va fi hirotonit preot. Va fi repede cunoscut de toată lumea pentru destoinicia și blândețea sa, ceea ce va determina alegerea sa în scaunul episcopal al Mirei Lichiei. În această calitate va participa la primul Sinod ecumenic de la Niceea, unde va apăra ortodoxia și-l va înfrunta bărbătește pe ereticul Arie, căruia, tradiția spune că i-a dat

o palmă.

A trecut la Domnul într-o zi de 6 decembrie 343. Moaștele sale au rămas o vreme în Mira Lichiei. Se știe că la două secole de la moartea sa, pe vremea împăratului Iustinian, se făcea prăznuirea sa. După ce Mira a fost atacată de sarazini la 1034, forțele armate din Italia au intrat în anul 1087 în localitate și au luat moaștele sfântului de la păstrătorii săi greci legitimi și le-au dus la Bari. După 1967 o parte din moaște au revenit în Orient. Știm că la anul 1600 Mihai Viteazul a primit de la arhiepiscopul de Bari mâna dreaptă a Sfântului Nicolae. Ea a fost dăruită de domnitor Bisericii Sfântul Gheorghe Nou din Capitală, unde se află și azi.

Se spune că sfântul a salvat niște marinari din Marea Egee de la înec, iar acest lucru l-a consacrat ca sfânt ocrotitor al marinarilor. Popularitatea sa a crescut în așa măsură în Rusia încât aproape toate bisericile au colț de rugăciune închinat sfântului Nicolae, și multe îl au pe Sfântul Nicolae ca al doilea ocrotitor (hram). ❖

LA MULȚI ANI PĂRINTE PROFESOR IOAN CARAZA!

Dumnică 29 noiembrie părintele paroh Dinu Pompiliu l-a prezentat în mod oficial pe părintele diacon profesor doctor Ioan Caraza, care în luna noiembrie a acestui an a fost îmbisericit în biserica noastră. S-a adăugat astfel destoinicilor slujitori ai altarului din biserica Adormirea Maicii Domnului un vrednic și deosebit părinte: smerit, rugător, învățat, împodobit cu darul cunoșterii teologice și cu un har special al pedagogiei. Acestea sunt doar câteva din calitățile părintelui profesor, închise succint într-o simplă frază.

Părintele profesor Ioan Caraza s-a născut în anul 1941 într-o frumoasă comună din județul Neamț, Fărcașa. În anii grei ai bolșevizării și ateizării României, dragostea de Dumnezeu i-a în-

dreptat pașii spre Seminarul Teologic de la Mănăstirea Neamț, pe care îl absolvă în anul 1961. Până în 1965 urmează cursurile Institutului Teologic de Grad Universitar din București, apoi cursurile de doctorat în teologie din același institut, specializarea Teologie Patristică. Între anii 1969 și 1972 face studii de specializare la universități din Germania: Tübingen, Bonn, Freiburg. De cunoștințele sale teologice dar și de limba germană temeinic însușită se va folosi în anul 1972 când va fi traducător la Serviciul Relații Externe al Patriarhiei Române. În anul 1973 este hirotonit diacon pe seama paraclisului patriarhal Radu Vodă din București, iar din anul 1977 începe să parcurgă la Institutul Teologic Universitar din București toate treptele unei cariere pedagogice universitare de excepție: asistent, lector, conferențiar, profesor (din 2005). În anul 1999 obține titlul de doctor în teologie cu teza: „Hristologia Sinodului IV ecumenic de la Calcedon în preocupările teologilor romano-catolici și protestanți din vremea noastră și punctul de vedere ortodox”.

A predat în cadrul mai multor Catedre din facultățile de teologie ortodoxă din București, Craiova, Constanța, Târgoviște discipline precum Patrologia, Dogmatica,

Morala sau chiar limba germană. Bogata activitate didactică a părintelui diacon profesor doctor Ioan Caraza nu poate fi cuprinsă în câteva rânduri despre domnia sa (ne cerem iertare), dar cu mult mai important este faptul că zecile de generații de studenți teologi pe care i-a îndrumat îi poartă un respect deosebit atât pentru cunoștințele pe care le-au primit de la părintele profesor, dar și pentru simplitatea și frumusețea vieții creștine pe care au văzut-o la dascălul lor. Căci, fără să vrea, - ba dimpotrivă am spune, pentru că părintele iubește mult discreția -, este, pentru cei care au binecuvîntarea să-l cunoască, o adevărată lecție de teologie.

Cu siguranță părintele profesor Caraza se bucură să-L slujească pe Domnul în biserica noastră, dar cei mai câștigați suntem noi, enoriașii parohiei Șerban Vodă, care ne vom îmbogăți din predicile sale, și în același timp vom învăța din delicatețea, căldura și iubirea de Dumnezeu pe care o transmite și fără vorbe părintele profesor.

Și pentru că pe 10 decembrie părintele profesor Caraza va împlini 74 de ani, îi spunem cu respect „Bine ați venit”, și îi urăm cu toții „La mulți ani!”, căci ne dorim ca mulți ani de acum încolo să primim din lumina tâlcuirilor sale evanghelice. ❖

Un eveniment cultural de excepție

In seara zilei de 29 noiembrie am participat în biserica Șerban Vodă la un spectacol de teatru. Părintele Dinu Pompiliu, care ne-a prilejuit acest minunat moment, a făcut o frumoasă prezentare evenimentului cultural la care participam:

„Luna trecută am început o nouă lucrare îndreptată spre sufletele și mințile domniilor voastre. Ne-au fost alături actorii Companiei de teatru Civic Art din București, care prin reprezentarea piesei „Plecare fără întoarcere” dedicată Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu ne-au reamintit datoria de a ne cinsti înaintași, păstrându-ne credința strămoșească. În această seară actorii Cristi Dionise, Cristina Moldoveanu și Marian Ciripan, aparținând aceleiași companii de teatru, ne vor prezenta piesa de referință a cunoscutului dramaturg Dan Tărchilă, „Întoarcerea zidarului”. Am ales această piesă pentru că binecuvîntatul an 2015 a fost anul închinat veteranilor de război în rândul cărora se numără și maestrul Dan Tărchilă. Și pentru că ne aflăm la o zi depărtare de ziua de naștere a maestrului, care în această seară ne onorează cu prezența, îi urez „La mulți ani cu să-

nătate!” în numele tuturor celor aflați în această biserică.

Născut în 28 noiembrie 1923, Dan Tărchilă a debutat în dramaturgie în 1959, numărându-se printre personalitățile marcante ale Uniunii Scriitorilor încă din anul 1961.[...] Spectacolul „Întoarcerea zidarului” își trage seva din legenda Mănăstirii Argeșului [...] Împreună creăm un eveniment dedicat sufletului, și pentru a împlini cele spuse, voi dărui maestrului Dan Tărchilă simbolul prețurii noastre: Parohia Șerban Vodă, Biserica Adormirea Maicii Domnului în care ne aflăm, Compania

de teatru Civic Art București, în binecuvîntatul an 2015, anul veteranilor de război, acordă „Diploma de excelență” domnului colonel în rezervă Dan Tărchilă pentru lupta purtată de-a lungul anilor, având ca armă de temut condeiul, pentru memoria neamului românesc, într-o credință strămoșească și cinstirea înaintașilor.”

Maestrul Dan Tărchilă, aflat la eveniment împreună cu soția sa, a răspuns prin câteva cuvinte. „Marile comandamente ale creștinismului, lăsate de Iisus, [sunt] să iubești pe toți oamenii, nu numai pe aproapele tău, ci și pe departele tău, să ai milă de toți oamenii nu numai de aproapele tău, ci și de departele tău, să nu te răzbuni niciodată și să ierți întotdeauna. Vreau să știți că în această piesă veți găsi aceste idei, poate și altele, și acum, cu tot sufletul și în numele actorilor, minunaților actori pe care îi veți vedea, mulțumim părintelui paroh pentru onoarea și bucuria de a primi acest spectacol să se joace în această sfântă biserică.”

Spectacolul a fost unul de excepție, iar perspectiva creștină dată subiectului acestei piese ne-a oferit mai mult decât elogiul creației și măreției omului creator în lume. ❖

Maestru Dan Tărchilă a fost de profesie medic, dar talantul de prozator și dramaturg l-a scos din spitale și l-a dăruit scrisului. A scris aproximativ 24 de piese de teatru, din care multe istorice. Un loc deosebit în preocupările maestrului l-a avut legenda Meșterului Manole, pentru care a scris „Zidarul. Unsprezece variațiuni dramatice pe tema legendei Mesterului Manole” (1981).

„Întoarcerea zidarului”, piesa jucată în biserica noastră în 29 noiembrie, este un spectacol creștin, căci Meșterul Manole se întoarce după mulți ani să-și găsească iertarea de la soția sa, pe care o zidise în biserica Mănăstirii Argeșului. Dacă legenda Mănăstirii Argeșului este dedicată jertfei umane presupusă de o creație, de o zidire cu adevărat măreață, piesa „Întoarcerea zidarului” ne descoperă un Manole pe care conștiința păcatului său nu-i mai dă pace, care pribegeste prin lume, dar mai ales prin sine, hăituit de păcat, întunecat la minte și la suflet. Privește la Dumnezeu și veșnicia Sa, dar nu este în stare să se mai apropie de El, să găsească iertarea și împăcarea cu sine și cu El. Aș spune că această piesă este una cu tematică contemporană, căci ea se adresează unei lumi ce nu-L mai aude și nu-L mai vede pe Dumnezeu, căci este legată de legi umaniste: omul este măsura tuturor lucrurilor, el cunoaște tainele lumii, crează, construiește ziduri ce sfarmă nemărginirea în bucăți. Căci oamenilor le este frică de nemărginire și de veșnicie.

Aparent credincios, cu știința multor taine și a măreției lui Dumnezeu, Manole a pierdut legătura cu Creatorul său, și-a pierdut de fapt sufletul. De aceea nu mai pricepe vorbele părintelui cel îndeamnă în modul cel mai direct către Dumnezeu: pentru mărturisire, rugăciune și iertare. Este îngreunat de păcat, de păcatul trufiei de a trăi într-o lege presupus mai înaltă, a zidarilor, dar și de păcatul uciderii chiar a persoanei iubite, soția Ana, zidită de vie în zidurile Mănăstirii Argeșului pentru ca aceasta să nu se mai surpe. Pribegeste mulți ani prin sine, iubind doar întunericul, și la vârsta apusul, sărac și orb se întoarce să-și ceară iertare de la soție. Întâlnește o altă Ană, care-i știe povestea, și care este legată prin jurământ de mama sa să-l ierte pe Manole în numele soției sale jertfite, dar nu înainte de a-l dezlega de legea zidarilor. O altă persoană pe care o întâlnește Manole la revenirea sa, este un preot, călugăr al Mănăstirii Argeșului.

Manole este de fapt omul zilelor noastre depărtat de Dumnezeu, legat de lume prin legile păcatului, care nu mai are legătură cu

Dumnezeu, și nici lumină de la El. Pentru el Dumnezeu există, dar este departe, într-o altă lume, iar noi oamenii asemenea lui Manole prin legile și știința noastră dăm sens lumii, făcând ordine în haosul lumii. Creăm, zidim, împodobim lumea. Suntem semi-zei, aș zice.

Finalul este cel al omului ce-L caută cu adevărat pe Dumnezeu. Al omului ce-și cere iertare de la ceilalți și care se leapădă de legea păcatului. Astfel ochii săi capătă vedere, cea duhovnicească, iar Manole redevine un om întreg. Căci se reintegrează în Biserică și în veșnicie. Va spune după lepădarea de legea zidarilor: „Ai auzit Doamne, am fost iertat de Ana! M-am lepădat de lege, sunt din nou întreg, Dezleagă-mă și Tu de păcat!” De păcatul mândriei, al trufiei, al uciderii. Căci abia acum îndrăznește Manole să se adreseze lui Dumnezeu. „Acum zidește-mă și pe mine alături de femeia mea în zidul Bisericii Tale!”. Și nu se mai referă acum la ziduri, la biserica-lăcaș pe care o considera a lui, ci la Biserica lui Dumnezeu, cea în care suntem parte a împărăției celor desăvârșiți ai lui Dumnezeu.

Dialogurile piesei sunt trimiteri clare la

lume și raportarea ei față de Dumnezeu. Manole nu mai pricepe credința și nu se mai face înțeles în Biserică. Nu mai pricepe cuvântul plin de tainice înțelesuri al Evangheliei, al Cărții, acuzându-l pe preot, pe creștini de fapt, că ei nu înțeleg sublimul tainelor mai înalte, ale științei. Recunoaște însă, că depărtarea de Dumnezeu ne face orbi și rătăcitori, iar păcatul și trufia ne îndeamnă la jertfirea sufletelor celor de lângă noi. Și poate, iertarea dată printr-un om, prin Ana, închipuie iertarea pe care o primim prin om, - prin preot -, fiecare dintre noi de la Dumnezeu. Și până nu o cerem, lepădându-ne de legile ce ne țin legați de materie și păcat, nu primim nici iertarea, nici desăvârșirea, mântuirea.

Așadar iubirea este calea drumului înapoi, întoarcerea la Dumnezeu, la Biserica lui Dumnezeu, în care suntem ziduri vii, temelie a Împărăției veșnice. Căci avem în lume menirea să ne zidim biserici în sufletele noastre, și biserici-lăcaș, „altoiri ale unei ramuri de Cer”, de care să avem grijă, pentru că acolo primim Tainele Vieții veșnice. De aceea, orice construcție de biserică este sfântă, și nimic nu se poate compara cu această lucrare. ❖

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII SI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	16 ³⁰ -17 ³⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Joi	13 ³⁰ -15 ⁰⁰ 16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Limba română / Matem. clasa a IV-a Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Ruscescu Georgeta Prof. Stuparu Germina
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6 - 13 DECEMBRIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) HRAM – Sf. Ier. Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei Utrenia, Sfânta Liturgie
Luni 7 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie – Sf. Mc. Filofeia de la Curtea de Argeș
Miercuri 9 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 11 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujba de priveghere
Sâmbătă 12 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților Vecernie
Duminică 13 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sfinților Strămoși; Pilda celor poftiți la cină) – Utrenia, Sfânta Liturghie

ZILE DE SĂRBĂTOARE NAȚIONALĂ

Luni 30 noiembrie și marți 1 decembrie Biserica și noi românii am fost în sărbătoare. Căci luni I-am prăznuit pe Sfântul Apostol Andrei, iar marți Ziua națională a României.

Si în biserica noastră în aceste două zile enoriașii au venit în număr mare la Sfintele Liturghii, în care s-au pomenit eroi neamului căzuți pentru apărarea țării și a credinței strămoșești. După Sfânta Liturghie din 30 noiembrie, domnul Clement Gavrilă, profesor de istorie, ne-a vorbit despre însemnătatea Marii Adunări de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918, contextul intern și internațional, și consecințele Rezoluției de la Alba-Iulia. Se consfințește aici unirea

Transilvaniei cu Regatul, care încheia întreg procesul de reintegrare a provinciilor românești în sânul patriei-mamă.

Elevii de la Școala nr. 103 ne-au oferit un moment festiv, cu poezii și cântece patriotice. Am fost plăcut impresionată de generația tânără care cinstește memoria înaintașilor noștri care au apărat în nenumărate rânduri hotarele și libertatea țării. I-am admirat pe elevi pentru că perpetuază tradițiile cu care ne mândrim, ei venind la acest eveniment îmbrăcați în

costume populare. Cinste părinților și profesorilor acestor elevi care sădese adevăratele valori și iubirea de neam în sufletul lor.

După Sfânta Liturghie din 1 decembrie 2015, ca în toate bisericile ortodoxe române și în biserica noastră a fost oficiat un Te deum pentru pomenirea eroilor, sfinților și martirilor care au făcut posibil actul sfânt de unitate națională a românilor din 1918.

Dar marele dar al zilei de 1 decembrie la noi în parohie a fost sfințirea raclii în care se află o părticică din moaștele ocrotitorului nostru, Sfântul Nicolae. Iar racla mai așteaptă și moaștele Sfinților Apostoli Andrei, Petru și Pavel. Cu siguranță suntem o parohie binecuvântată, iar preoții și enoriași plini de generozitate ni-L aduc în fel și chip mai aproape pe Dumnezeu și casnicii săi, sfinții. Pentru mângâiere, întărire și tămăduire sufletească și trupească. Le mulțumim tuturor! ❖

Sfânta Muceniță Filofteia de la Argeș, ocrotitoarea copiilor și a tinerilor

S-a născut pe la începutul veacului al XIII-lea în orașul Târnovo, care pe atunci era capitala „Imperiului romano-bulgar” întemeiat și condus o vreme de frații Petru și Asan, români de neam. I s-a dat din botez numele Filofteia, care în grecește înseamnă „iubitoarea de Dumnezeu”, lucru pe care îl va dovedi cu fapta în cursul scurtei sale vieți pământești. Se spune că și mama viitoarei sfinte era româncă de neam, din sudul Dunării și o femeie foarte evlavioasă. De la ea a deprins Filofteia dragostea de Dumnezeu și de aproapele, faptele de milostenie, rugăciunile și postul și alte virtuți. Rămasă de mică orfană de mamă, Filofteia nu va mai fi iubită și înțeleasă nici de mama vitregă, dar nici de tatăl său. Milostivă din fire, dădea de pomană celor nevoiași, asemenea Cuvioasei Parascheva. De multe ori ducea la câmp tatălui său mâncare, dar nu putea să nu împartă și săracilor din bucatele trimise de mama vitregă pentru prânzul tatălui. Urmărind-o într-o zi, tatăl se aprinde de mânie văzând că Filofteia împarte mâncarea lui săracilor. În furia sa, aruncă securea către fiica sa, iar aceasta, grav rănită, moare curând. Nevrednicul tată, înspăimântat de uciderea propriei sale copile, a încercat să-i ridice trupul spre a-l înmormânta. Dar

Dumnezeu a îngreuiat în așa fel cinstitul ei trup, încât nici tatăl ucigaș, nici alți oameni n-au putut să-l ridice. Îngrozit, a alergat la arhiepiscopul cetății Târnovo, istorisindu-i toate cele întâmplate. Acesta, împreună cu mai marii cetății, cu preoți, călugări și mulțime de credincioși, s-au îndreptat spre locul în care se afla trupul neînsuflit al tinerei Filofteia. Toți s-au încredințat că erau în față unei minuni dumnezeiești.

Ierarhii și preoții aflați acolo, au săvârșit slujba prohodirii, după care au încercat să-i ridice cinstitul trup, spre a-l duce în catedrala arhiepiscopală din Târnovo.

Până în 1393 moaștele ei au rămân Târnovo și au fost aduse în Țara Românească de la Vidin, unde au stat în perioada 1393-1396, pentru că Târnovo fusese ocupat de turci. Pentru a nu fi profanate, au fost oferite domnitorului Micea cel Bătrân (1386-1418), care le-a așezat în biserica Sfântul Nicolae (domnească) din Curtea de Argeș, pe atunci catedrală mitropolitană.

Moaștele Sfintei Mucenițe Filofteia se află în capela sau paraclisul Mănăstirii Curtea de Argeș, lângă biserica episcopală ridicată cu mari sacrificii de Neagoe Basarab și Doamna Despina, prin Meșterul Manole, ajutat de „nouă meșteri mari, calfe și zidari”, potrivit legendei populare și inscripțiilor păstrate în biserică.

La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât generalizarea cultului unor sfinți ale căror moaște se găsesc în țara noastră, între care și Sfânta Filofteia de la Argeș. Slujba specială închinată acestei generalizări a avut loc în octombrie 1955, la Curtea de Argeș, în prezența patriarhului Justinian Marina și a numeroși ierarhi români și străini, invitați acolo. ❖